

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות נו.

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

סינה לר' יהודה. דרדרי ליה לשמינ
וכי יחזקאל לא יא' מעטיה. מאתו
שטענין זפון הא לא מתיא אמרת דל'
מרבי ליה למסיעה לישטומ קרא מעט
סמיכה נחשוו בזבין אזל דמה מזינו
בזאר חטאטו יא' לעטשון סמיכה אף
זה כן: יא' אזל שעה מדורות לא
לפניו. יליקנן אמאי זאטערין
למעטרי מנלפן: אושו. הקרבן בדרום
אזל השוחט יכול לעמוד בדרום
ושוחט בזבין אצריה: מקבל עומד
זפון. מפרש קדשים דכ' דקאמר
אצריה מקומן (דף מח). דקאמר
מטאט מנלן דנעבי זפון דכמיז ושחט
את הסטאט במקום העולה קבלה
מנלן דכמיז בתייה ולקח הכהן מדם
הסטאט מקבל עזמו מנלן ולקח לו
יקח יא': בן זלז קבעט לו בלי. סבין
דשחיטה כמיז זפון דכמיז סבין
ויקח את המהכללת לשחוט את זנו
(הנאמין כז) יוא' אזל בן עוף מליקטו
בזפון: מעטאט. גמרין דלון לו
ומן קדוש וסחט זפון וכן סבין פסח:
וקא פריך מה להטאט סבין בפרס
זמיזי כריפות: וקאמר מאשס.
מיחיתין ליה. וקפריך מה לאשס פסח
קדשים צוה. קדשים זאמר דשסן
דקדשי קליס הוא. אלמא פסח מנלן
מזאי דינא צימעטי: דרבי אחיה לא
למעטוי שוחט יא' בלפון. דהאי מאתו
דשערי נפקא אזל מליץ דמקבל
עומד בזפון דהכי קאמר רבי אחיה
אין השוחט בזפון אזל מקבל בזפון
ואיט' קשיא לרבי אחיה אימא
זארו בזפון ולא מקבל בזפון יא' אפאה
לוקא דשחיט כו'. דאפיה גמר עריכה
היא: וסבירא מעשה יחזי היא
ואמאי מחייבה ליה תרתי: ערך הוא
ואפס יא' יא' לאיחזיני מרבי
דאטריורו יא': ערך חזריה ואפס
הוא. מיחייב חזריה חל ואיורו מרתי
אצריה ואצריה יא' דגמר גמרה
ואע"ג דחייב חזריה אצריה הוא
חייב ומי עלה בלדמר ומי לקמן דף
מז' להביא מחמת סאמחין: במקום
שאינן חזריה. היינו כל בקור
דלדל בריא: במקום ששוחט באו כו'.
זאנו ועינו דלא דהר בריא: וכלכל
שלא ישחוט על זארו הכוס. עד שיא
בן מום מעזמו דבכו: זאנו נשחט
בחזק עד שיא בן מום כז'. יא' אפא נשחט
על זארו מום בן. רבי שמעון לטעמיה
דלמר דבר שאין מתכוין מותר
(שבת ע"ג ק"ג). חל לא נתכחין להטיל
בן מום על מנת לשחוט עליו:
אפי'

רבינו גרשום

אוינטריך למעוטי מנפון:
י מבנין אז כשאר חטאות
זכלל יא חטאת היא אחאי
ש השעיר דסמיכה: ותיטי.

לרבות שיערי עבודת
מדאיתקוש לפר
מ"צ"ש (זכאים דף מא.) החטא
דלרבי שמעון נמי אתיא וי'

בזבזים אֲסִמְיָבָה. מִימָה מִפּוֹק לִיָּה
הַעֲלֵם דָּבָר שֶׁל יִצְוֹר כְּדֹאמְרִי צִפְרָק
אֵלּוֹ שְׁעִיר עֲזוּרָה רֹכְבִים וְהֵסֵם מוֹכֵה
דֶּהֱהוּ הִיקִישָׁא לִימָה אֵלֶּה לִגְבִי הֵזֵה
דְּוֹקָא אִי גַמִּי מֵהִיקִישָׁא לֹא הוּהִי יִדְעִין
מֵשֵׁם דְּכַמְיִ בִּי הָמִי וְהוּהִי מִרְכִּים וְכִן
לְעֻשׂוֹת שְׁעִיר עֲזוּרָה רֹכְבִים וְכִן
מִוֹכֵה לִקְמֵן פֶּרֶק שְׁמִי מִדּוֹת (דף 35:)

בביתם לסמיכה מתקין
והודה לרבי שמעון
מר זוטרא בריה דרב
הנמי מאי דאיתרבי
דבי לא איתרבי וכי
רא הוא אמנא תיתי
לישתוק קרא מיניה
א שעה מדורות לא
יורות לא ילפינן אלא
השוחט עומד בצפון

לְרִי שְׁמֶעוֹן מֵאֵי אִיכָא דְמִימְרֵי.
 דְּלִמְעַט שְׁעִיר עֲזוּדוֹת כּוֹכְבִּים
 לֹא מִסְתַּכֵּר לְאוֹקִמִי כִּיּוֹן שְׁהֵם כְּשֹׂאֵר
 מְטוֹאוֹת דְּעִלְמָא: אֵלֵּי שְׁעֵה מְדוּרוֹת
 אֵי יִפְתִּיגִי, וְהֵא דְּלִמְעִיגִי לֵן בְּצִיף
 דְּסִנְהֶדְרִין (דף טו:). שׁוֹר סִינִי כְּמִמֶּה
 מִי גַמְרִין שְׁעֵה מְדוּרוֹת אִו לֹא הִסֵּם
 גְּלוּי מִיִּלְתָּא עֲזִלְמָא הוּא (ז:).
 שְׁוֹמֵם מְדַבֵּר אֲחִיָּה נִפְתָּא

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פ"א מהל' פסוק"מ
הלכה ט:
בג ב מיי' שם הלכה ח:
ג [מיי' פ"ב מהלכות מעה"ק
הלכה טו ועי' כ"מ ולח"מ]:
בד ד מיי' פ"ג מהלכות צבורות
הלכה יו:

תורה אור השלם

- וַיִּשְׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ
צִפְנָה לִפְנֵי יְיָ וַיִּחַרְקוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן
הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמּוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים

שיטה מקובצת

[illegible]

דסנהדרין (דף טו:) שור סיני צמח
מי גמרין שעה מדורות או לא הם
גלוי מילתא צהריה הוא (ז' א)
שוחט מרבי צהריה נפיק.
מימה היא צולה כתיב
והכא בחטאת ואע"ג דרתא דרשמינא
חטאת צולה מי"מ לא דליתרין
צ' אחיה מקומן (תמיד ד' מה) עיכובא
צולה ולא גמרין מחטאת ומיהו לכולי
טעמי צולה ריחא דלמאי דמרפס
הם טעמא שלם היא טפל חמור נמי
הטיקד ה"ר מהאי טעמא לא היא שוחט
(חטאת) צלפון ולמאי דמרפס נמי
מזוס טעמא (צולה) העולה במקומה חתא
מהאי טעמא לא היא שוחט צלפון
מה לא צאן שכן בקעו יב בל. וכן

רבי אהרן
המזבח צפונה מה
שעומד בצפון
וקיבל בצפון
אותו בצפון
עומד בצפון אלא
בצפון סלקא דעתך
צאן ומה בן צאן
צפון בן עוף
שנבקע לו צפון מה
בלי אלא אותו בצפון

פריך בריש אחירו מקומן (גם זה
שם) ויממה ללא פריך הכי צפיק
לדקדושין (ד' י"ז): דיליף כן שוף מן
וחומר רבן אלא שאל קבע לו כהן
לשחיטתו וקבע לו כהן להזאתו וי"ל
דבני אפון שיכאל כך פירכא דעלי אכל
התם דבעי למליף הכוונה דשמעין
שהלכין הכתוב צפון שוף וימר מנן אלא:
מנוטות שכן במדרש פ"ה מנוטות
גופה מהיקשא דעולה
אחיא וצדק אף היא בריש אחירו מקומן
(ובזהו ד' ג.) אי דבר הלמד בצדיק
שחור ומלמד צדיקין אף: **אלא** אין
השוחט בצפון אבל המכבד בצפון.
השחט משמע דלא מצי למדרש אכל
מקבל צפון אלא משום דלא אינטריך
למעוטי שחט דנפקא מדר' אחיאי
איכ' תחילה אים לו למדרש ויז' השוחט

מדר"א בן יעקב נפא
יעקב אומר יכול יהא
הוא ומה עולה שלא
קבע לה צפון פסח
אינו דין ששבע על
כליל מחמאת זו מה
על חייבי כריתות
קדשי קדשים מכולהו
לא לעולם כקאמרין
השוחט בצפון ודקא
נפא דר' אחייה לאו
הוא דאתא אלא הכי
בצפון אכל מקבל
ה צפון לקח ולקח
ה על גישתה ועל
אמר רב פאס נפא

בִּשְׁפָּן מִקְמֵי דִּנְדִּירוֹת אֲבָל מִקְבָּל בִּשְׁפָּן
וְחִימָה דְּמִשְׁמַע לְעִיל בְּצִירִיחָה דְּלֵא
אִיטְרִיךְ אִשְׁרֵי לְמַעֲטוּי שׁוּמֵת מִשְׁפֹּן
אֲלֵא לְפִי שְׁמִינֵי בְּמִקְבָּל שְׁעוֹמֵת מִשְׁפֹּן
וְאִי לֵא לִיכְתוּב אֲבָל חֵד קִרְא וְאֲלֵא
דִּיעֵנָה לְדַלְלֵה עַל מִקְבָּל אִשְׁרֵי לְשׁוּמֵת
לֵא אִיטְרִיךְ וְיִי לֵדִית לִיָּה הִשְׁתָּה הִיא
בְּקִרָה אֲלֵא לְעוֹלֵם אִיטְרִיךְ קִרָּה
לְשׁוּמֵת וּבְצִירִיחָה נִמִּי מִנִּינֵי לְמִימֵר
לְפִי מִנִּינֵי לֹא דְּוֹקֵא דְּמִקְבָּרָה אִימֵר
כֵּן לְמַעֲמֵר כֵּן שְׁחִיטָה בְּצִירִיחָה הִיא
דִּין שׁוּמֵת וְכֵן הַמִּקְבָּל דְּמֵאִי שְׁנָא:

עריכתה ואחת על
אפייה מיוחדת שהיא
ליה בפני עצמה לא
אפה הוא הא דערך
(7) ת"ר בכור שאחזו
הדם במקום שאין
ין [ט] את הדם במקום
מ" וחכ"א י' קיז אף
מוס [ט] ר"ש אומר
אף

מהו מאי קממני הא דערך הוא ואפסה
היה ונראה לפרש דחייב שמים משום
שאינן מלאכה אחרת עמה ואין חייבין
לשם ירי לא מעשה יחיד שמעט דלא מחייב
וידיה אלא מעשה יחיד הוא וקלם קשיא
עבד גמר עריכה: **רבי שמעון אומר**
אם תבדיל להטיל בו מום על מנת לשחוט
והיו לו דם דברי רבי יהודה ודכ"א יקח
בו מום וימיתו בגמ' ברייתא לשמעתי
אין דמתיין עד שחטף לא שמעתי שמואל
עין דמתיין אלא אפי' לא תבדילו גמי
ותדע

והאמרת מעשה יחיד ו
לא לא הו' דליכא עריכה
יין ממעשה יחיד דמשמע
בה שבעת האפייה והא' ד'
ליכא שום עשייה בזה די
עצד גמר עריכה הא דללא
בר שאין מתכוין מותר חן
ש' שאלו דס' אפי' מת חן
שמעון אומר יקח אע"פ שמוע
די ר' שמעון אלימור' ש'
שמעון צברייתא מטעם דבנה

אפייה גמר עריכה היא ו
הוא אחתי מעשה יחדי
אפייה ואינה גמר עריכה
הוא כלומר שעשה גמר ה
ו עריכה דכהדי אפייה דה
דכי הוא ליה למימר דה
רבי שמעון לטעמיה דלמך
פסולי המוקדשין (דף נא:)
ס הרי זה לא שחוט עליו ר
שמואל הלכה כר' שמעון ו
ועון דצרייתא אלמא לא שרי

[illegible][illegible]